

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1542/23
25.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Весне Филиповић и Олге Арсовић, чланова већа у парници тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Бојан Патрић, адвокат из Вршца, против тужене ББ из ..., коју заступа пуномоћник Владан Златић, адвокат из Београда, Војводе Миленка 1/1, ради дуга, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Основног суда у Вршцу П 329/22 од 23.01.2023. године, након расправе одржане пред другостепеним судом дана 25.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

УКИДА СЕ пресуда Основног суда у Вршцу П 329/22 од 23.01.2023. године и **ПРЕСУЂУЈЕ**:

ОДБИЈА СЕ као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ... којим је тражио да се обавезе тужена ББ из ..., да на име дуга исплати тужиоцу износ од 1.015.980,00 динара са законском затезном каматом од 03.06.2015. године па до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 181.251,95 динара, у року од 15 дана по пријему писменог отправака пресуде.

Образложење

Побијаном пресудом, усвојен је као основан тужбени захтев тужиоца АА (ЈМБГ ...) из ..., ..., па је обавезана тужена ББ из ... ул..., да на име дуга исплати тужиоцу износ од 1.015.980,00 динара са законском затезном каматом од 03.06.2015. године, па до исплате и обавезана је тужена да тужиоцу плати парничне трошкове у износ уод 201.134,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде па до коначне

исплате, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења.

Против наведене пресуде тужена је изјавила благовремену жалбу, побијајући је због погрешно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба парничног поступка.

Испитујући правилност побијане првостепене пресуде у у границама законских овлашћења из члана 386 Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС" бр.72/11, 49/2013-одлука УС, 74/2013-одлука УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020 и 10/2023 – др.закон), а по одржаној расправи пред другостепеним судом у смислу члана 383 ЗПП, Апелациони суд у Београду налази да је жалба тужене основана.

Трошкове другостепеног поступка су обе стране образложено тражиле.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на правилну примену материјалног права у смислу одредбе члана 386 став 3 ЗПП, овај суд је нашао да су у побијаној пресуди изостали одговарајући и за овај суд прихватљиви и разумљиви разлози за у њој садржану оцену доказа, услед чега су разлози одлуке остали нејасни, а што је све за последицу имало то да је изостало утврђење релевантних чињеница за пресуђење, због чега се није могла ни испитати правилност примене материјалног права.

Имајући у виду да је у овој парници првостепена пресуда већ једном била укинута, а да су пропусти у оцени доказа извршени од стране првостепеног суда последично довели до непотпуно утврђеног чињеничног стања, као и да је првостепени суд пропустио да правилно и потпуно оцени изведене доказе, појединачно и у међусобној повезаности, те да утврди потпуно и правилно све релевантне чињенице, другостепени суд је у складу са одредбом члана 383 став 4 ЗПП заказао и отворио расправу, одржао рочиште, извео доказе, након чега је одлучио о изјављеној жалби и о тужбеном захтеву. Апелациони суд је у складу са одредбом члана 384 и члана 385 ЗПП на отвореној расправи одржаној дана 25.10.2023. године, спровео доказни поступак и прочитао све доказе који су изведени пред првостепеним судом и поново извео доказ саслушањем парничних странака и сведока ВВ.

Према утврђеном чињеничном стању пред првостепеним и другостепеним судом, Привредно друштво "... д.о.о., као продавац, чији је законски заступник тужилац АА и тужена, као купац, дана 19.01.2015. године закључили су и судски оверили уговор о купопродаји непокретности. Предмет уговора је био једнособан стан у згради – стан број ..., површине 31,23 м2 у приземљу стамбене зграде у ул.... број ... у ... Уговорена је купопродајна цена у висини од 23.420,00 евра у динарској противвредности по средњем НБС на дан плаћања. На дан закључења уговора тужена је исплатила продавцу износ од 15.000,00 евра а за остатак цене у висини од 8.420,00 евра уговорена је исплата до 01.03.2015. године на текући рачун продавца. Продавац "... д.о.о., је био инвеститор зграде у којој се налазио купљени стан, а извођач радова је био "... д.о.о. чији је власник и директор ВВ. Радове за "... д.о.о., је изводила и фирма "... Због дуговања Предузећа "... д.о.о. према фирми "... насталог из пословног односа у вези са изградњом предметне зграде у корист фирме "... је била

одређена привремена мера између осталог и на стану који је закључен предметни уговор о купопродаји стана између предузећа “...” д.о.о. и тужене, а за шта тужена није знала. Тужилац је фирму “...” обавестио да је стан продао туженој, те је износ од 15.000,00 евра коју је тужена уплатила на име цене пренет 23.01.2015. године на рачун “...” на име дуга према тој фирми. Како је и након ове исплате остао део неисплаћеног дуга од стране “...” д.о.о. Фирми “...” исти је поднео тужбу са захтевом да се купопродајни уговор закључен дана 19.01.2015. године са туженом ББ поништи, а пошто је у корист “...” била одређена привремена мера на предметном стану. Тужена је остатак купопродајне цене у износу од 8.420,00 евра исплатила у готовини ВВ законском заступнику и директору “...” д.о.о. Дана 26.02.2015. године о чему је сачињена признаница. У признаници је констатовано да је тужена на дан овере уговора о купопродаји исплатила износ од 15.000,00 евра, а остатак купопродајне цене у износу од 8.420,00 евра је исплатила у готовини на руке ВВ а по претходном договору са инвеститором тј. тужиоцем и извођачем радова, ради несметаног наставка даљих радова на предметном објекту. Тужилац је звао тужену и тражио од ње да исплати остатак купопродајне цене. Међутим, тужена није исплатила тужиоцу остатак купопродајне цене, сматрајући да је своју уговорну обавезу испунила, због чега је тужилац као физичко лице на рачун фирме “...” д.о.о. исплатио остатак купопродајне цене у износу од 8.420,00 евра у динарској противвредности.

Имајући у виду овакво чињенично стање првостепени суд је закључио на основу чл 17 и 262 ЗОО да тужена није испунила своју обавезу, па како је тужилац за тужену исплатио остатак купопродајне цене, првостепени суд је донео одлуку као у изреци.

Међутим, по налажењу овог суда, првостепени суд је у току поступка пропустио да правилно цени све изведене доказе. Овај недостатак је отклоњен у другостепеном поступку отварањем главне расправе, саслушањем парничних странака и сведока ВВ и читањем на сагласан предлог њихових исказа и целокупне писане документације. Овај суд је писане доказе приложене списима прихватио као веродостојне и њима је дата доказна снага у склопу оцене исказа парничних странака и сведока у деловима релевантним за пресуђење. Наведено чињенично стање овај суд је утврдио у складу са одредбама чланова 7 и 8 ЗПП на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно као и на основу резултата целокупног доказог поступка.

Међу парничним странкама су неспорне чињенице да је тужена са тужиоцем потписала купопродајни уговор о куповини предметног стана као и да је исплатила део купопродајне цене у износу од 15.000,00 евра у динарској противвредности на текући рачун продавца што је износило 1.839.150,00 динара дана 23.1.2015. године.

Међу парничним странкама спорна је чињеница да ли је тужена по налогу тужиоца исплатила новац непарничару ВВ, овде сведоку, те да ли је овом исплатом извршила своју обавезу у целости према продавцу (уплата преосталог износа купопродајне цене од 8.420,00 евра), или то није случај већ је тужилац уплатом својих средстава на рачун фирме продавца извршио уговорну обавезу уместо тужене.

Овај суд је прихватио исказ тужене као јасан и логичан и сагласан осталим изведеним доказима на првом месту са исказом сведока ВВ и у складу са признаницом коју су потписали тужена и непарничар ВВ. ВВ је јасно, уверљиво и животне логично

описао однос између њега и тужиоца. Наиме у току изградње предметне зграде обе фирме и тужиоца као инвеститора и непарничара ВВ као извођача радова су биле у блокади. Ради завршетка радова и коначне реализације потраживања тужиоцу је био потребан готов новац, па су и тужилац као инвеститор и ВВ од купаца станова узимали новац у готовини, а како је то навео сведок ВВ новац у готовини је узет и од осталих купаца и то ГГ, ДД, ЋЋ и других. С тим у вези тужена је навела да је тужилац звао телефоном 26.2.2015.године и тражио да исплати новац ВВ, а што је тужена и учинила и о томе одмах обавестила тужиоца да је новац и уплатила како је он и тражио, а ВВ је туженој издао прзнаницу уз сагласност тужиоца а новац предао тужиоцу. Овај суд није прихватио исказ тужиоца у делу да са ВВ није комуницирао у вези са испуњењем уговорних обавеза по уговору о купородаји између привредног друштва "...” као продавца и тужене као купца, будући да није сагласан са исказима тужене и сведока ВВ. На наведени начин тужена је испунила своју уговорну обавезу исплате купопродајне цене у целости према продавцу у смислу чл. 295 став 1 и 305 став 2 ЗОО.

Одредбом члана 295 ставом 1 Закона о облигационим односима је прописано да обавеза престаје кад се испуни, као и у другим законом одређеним случајевима.

Одредбом чл 305 став 2 Закона о облигационим односима је прописано да је испуњење пуноважно и кад је извршено трећем лицу, ако га је поверилац накнадно одобрио или ако се њиме користио.

Одредбом члана 446 Закона о облигационим односима прописано је да се преузимање дуга врши уговором између дужника и преузимаоца на које је пристао поверилац (став 1). Претпоставља се да је поверилац дао свој пристанак ако је без оградe примио неко испуњење од преузимаоца које је овај учинио у своје име (став 3). Уговор о преузимању дуга има дејства уговора о преузимању испуњења за време док поверилац не буде дао свој пристанак на уговор о преузимању дуга, као и ако он одбије да да пристанак (став 5).

Чланом 53 ЗОО прописано је да преузимање испуњења се врши уговором између дужника и неког трећег којим се овај обавезује према дужнику да испуни његову обавезу према његовом повериоцу (став 1). Он одговара дужнику ако благовремено не испуни обавезу повериоцу, те овај затражи испуњење од дужника (став2). Али он не преузима дуг, нити приступа дугу и поверилац нема никакво право према њему (став 3).

Имајући у виду цитирану одредбу чл 305 ЗОО и логичким тумачењем исте долази се до закључка да је тужилац као поверилац дао налог туженој као дужнику да изврши уплату ВВ на који начин је њена обавеза испуњена, а он је од истог новац преузео и њиме се користио. Такође, супротно тврдњи тужиоца, између овде тужене као дужника по уговору о купопродаји непокретности у обавези исплате купопродајне цене и тужиоца као трећег лица није закључен сагласношћу воља у смислу члана 26 ЗОО уговор о преузимању дуга, јер за такав договор тужилац није доказао да је постигнут између њега и тужене, нити је дошло до преузимања испуњења сходно цитираној одредби члана 453 ЗОО, јер тужилац није доказао да је као треће лице уговорио са туженом као дужником да испуни њену обавезу према њеном повериоцу, а фирми продавцу непокретности, па није основан захтев тужбе за исплату утуженог износа му

од стране тужене.

Из ових разлога Апелациони суд у Београду је усвојио жалбу тужене па је на основу члана 387 став 1 тачка 6 Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке ове пресуде.

Апелациони суд је у смислу одредбе члана 165 став 2 Закона о парничном поступку одлучио о накнади трошкова целог поступка. Одлука о трошковима парничног поступка у ставу другом изреке пресуде донета је применом члана 150, 153, 154, 162 и 163 ЗПП имајући у виду вредност и исход спора, стварне, нужне трошкове и определене трошкове, досуђени трошкови се односе на име састава одговора на тужбу 11.250,00 динара, за приступ на пет одржаних рочишта пред првостепеним судом у износу од по 12,750,00 динара, за састав две жалбе износ од по 22.500,00 динара, за приступ на једно неодржано рочиште пред другостепеним судом износ од 12.937,00 динара и за једно рочиште одражано пред другостепеним судом износ од 21.375,00 динара, као и за таксе на одговор на жалбу у износу од 26.939,95 динара, што укупно чини износ од 181.251,95 динара све по важећим АТ и ТТ.

Председник већа-судија
Иван Негић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић